

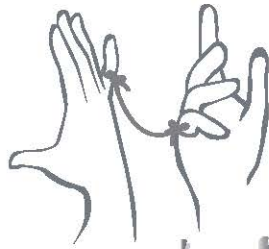
Copyright

เจ้าดวงใจ

爲君白頭

แปลโดย เรณู ธรรม
เรียบเรียงโดย ปภ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีอยู่ในหัวใจของคุณ

“

"ร้องโอดโอยอะไรเล่า บิดาเป็นชายชาติวีรกรรมคนทีร้องโอดโอยมีแต่พวกผู้หญิง! เจ้าเองก็เป็นผู้หญิง ยามไหนควรร้องก็ต้องร้อง กลั่นไว้ทำไมกัน!" วาจาแฝงความน้อยสงแ่งสองง่าม

เพียะ! มีคนถูกตบเสียแล้ว...

จวินจี้หวหาได้ตั้งใจจริงๆ นะ นางสาวนได้ แต่...บางครั้งถูกยั่วจริงๆ โใบหน้าเขาก็อยู่ใกล้แค่ตรงนั้น ชอบทำให้นางมีทัศนคติใคร่ครวญก็สะบัดมือตบไปแล้ว

นางมิได้ตบแรง แคดีเบาๆ เท่านั้น แรงฝ่ามือที่ตบโดนข้างแก้มเขาไม่ผิดจากตบขยุง

"เจ้าลองอีกครั้งสิ บิดาจะหักมือเจ้าเลยคอยดู!" หานซุนซู่เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันซู่คำรามเสียงต่ำติดต่อกัน

นางถูกเกี่ยววิญญาณไปแล้วจริงๆ พอถูกเขาทำหายก็อยากลองดูสักตั้ง

เพียะ!

ตบแก้มซ้ายเสร็จก็เปลี่ยนมาตบแก้มขวา

ไม่แรงเลย ไม่แรงเลยจริงๆ แต่กลับทำให้หานซุนซู่เบิกสองตากว้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยอาการไม่อยากจะเชื่อ แลดูคล้าย...ทำอะไรไม่ถูกอยู่น้อยๆ

"เจ้า...เจ้า...ดี ถือว่าเจ้าแน่ เจ้าเห็นวาจาของบิดาเป็นการผายลมใช่ไหม บิดาจะให้โอกาสเจ้าอีกครั้ง คราวหน้าขึ้นเจ้ากลัวเหลวไหลอีก ดูซิว่าข้าจะหัก..." เพียะ! วาจายังมีหนักล่าวจบก็ถูกตบอีกแล้ว

"เชิญท่านหานหักมือข้าเถิด"

”

มากกว่ารัก เจ้าดวงใจ

หลายอินน่า เขียน เสี่ยวเฟิงหลิง แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2556

พิมพ์ครั้งที่ 2 เมษายน 2556

《為君白頭》雷恩那 Lei En Na 著

Copyright © 2011 Doghouse Books Inc.

Thai translation copyright © 2013 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0913-0

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรทิศ

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

แนะนำตัวละคร

* ทานซุนชู

ฉายา 'ทุกข์พันปี' อายุไม่เท่าไรแต่กลับสะสมความทุกข์ไว้จนเส้นผมกลายเป็นสีขาวทั้งศีรษะ นิสัยเอ้อระเหย ลอยชาย ไม่มีอะไรจริงจัง แต่ยามที่โหดเหี้ยมอำมหิตก็ลงมืออย่างไม่ลังเล ยอมรับน้ำหนักานว่าตนเป็นคนชั่วช้าเลวทราม

* จวินจื๋อวา

คณิกาอันดับหนึ่งของหอสุคนธ์ฟ้า มีดวงตาพิสุทธิ์ใส สะกดผู้คน อ่อนนอกแข็งใน นุ่มนวลละมุนละไมทว่าดุเดือด

* จูฟูเสี่ยว

คณิกาอันดับหนึ่งของเรือนไหมงาม ที่จริงสมควรเป็นคู่แข่งแต่กลับสนิทสนมกลมเกลียวเรียกหาเป็นพี่น้องกับจวินจื๋อวา

7

นางหนีออกมาแล้ว ทว่าจะยังคลายใจมิได้

โบตันแดงแม่เล่าแห่งหอสุคนธ์ฟ้าเป็นบุคคลร้ายกาจ สาวใช้ตัวน้อย อายุสิบสามซึ่งลงชื่อในสัญญาขายตัวชั่วชีวิตเช่นนางหลบหนีออกไปจากหอ โบตันแดงจะต้องไม่ปล่อยไปง่ายตายแน่ ดีไม่ดีชั่วขณะนี้บรรดา ยามเฝ้าในหอสุคนธ์ฟ้าอาจถูกส่งออกมาทั้งหมดเพื่อค้นหาร่องรอยของนาง ทั่วเมืองอยู่ก็เป็นได้

หน้าอกปวดแปลบ ครัวใหญ่นางเพิ่งจะตระหนักว่านั่นเป็นเพราะตนลืมหายใจ เด็กสาวขดตัวอยู่ในตรอกมืดทึบ กลั้นหายใจ ไม่กล้าเคลื่อนไหว สุ่มสี่สุ่มห้า

ราตรีนี้แสงจันทร์บริบหรี่เป็นผลดีแก่นาง เพียงแต่นางไม่เคยเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกถึงดึกคืนเพียงนี้มาก่อน ถนนซึ่งยามกลางวันผู้คนไปมาขวักไขว่ ชั่วขณะนี้เงียบสงัด กระทั่งแผงลอยซึ่งตั้งอยู่หัวมุมถนนไกลลิบยังเก็บกัน

ไปเกือบหมดแล้ว

หนาวจัง...

เกล็ดหิมะโปรยปรายลงมาบางเบาตกใส่ไหล่เล็กๆ สองข้างแก้มของนางเย็นจัดจนเป็นสีขาว บนขนตางอนมีน้ำค้างแข็งสีขาวเกาะพรราว

โส่ง...โส่ง...

นางได้ยินเสียงสุนัขเห่าแว่วมาไม่ไกลนัก

หนึ่งตัว สองตัว สามตัว...ละ...หลายตัวมากๆ จะใช้เหล่าตำรวจฉานที่เลี้ยงไว้ในหอสุคนธ์ฟ้าหรือไม่ละ! สุนัขดุร้ายหลายตัวนั้นเคยขย้ำคนตายมาแล้ว ถ้าพวกมันต่อสู้ขึ้นมาที่ยังโหดร้ายกว่าสุนัขป่าเสียอีก นางเคยเห็นมากับตาว่าโบตันแดงมักจัดการกับเหล่าอันธพาลเจ้าถิ่นซึ่งแสรังวางท่า ร่ำรวยมากินดื่มพร้อมหลับนอนกับคณิกาโดยไม่จ่ายเงินให้หอสุคนธ์ฟ้าด้วยวิธี 'ปิดประตูปล่อยสุนัข' รั้าไป พวกสารเลวซึ่งเกิดมามีมันต์ดาไว้ประดับโบหน้าเพียงอย่างเดียวเหล่านั้นต่อให้ไม่ตายก็เหลือเพียงครึ่งชีวิต ทางการเองก็ถูกโบตันแดงดิดสินบนไว้ดิบดี แม้จะมีข่าวสะพัดออกไปว่ามีคนบาดเจ็บหรือถึงตายก็ไม่มาถามไถ่

และโมงยามนี้ ทั้งที่ถนนหนทางถูกปิดไปนานแล้ว ทว่าบรรดาคนของทางการซึ่งรับผิดชอบลาดตระเวนตามท้องถนนกลับยังปล่อยให้คนของหอสุคนธ์ฟ้าเหล่านั้นนำสุนัขออกค้นหาอยู่เลย พวกเขาตั้งใจจะจับตัวนางให้ได้จริงๆ

หัวใจจวนเจียนจะกระดอนออกจากลำคอ นางเหยียดเท้าออกวิ่งแทรกตัวไปตามตรอกมืดมิดส่งเดช

กระทั่งมิได้ยินเสียงสุนัขเห่าแล้ว นางถึงทอบทหายใจเฮือกใหญ่!

ลากสองขาที่สั้นระริก สองมือคลำทาง ค่อยๆ เดินช้าๆ ลัดเลาะ
ไปตามกำแพงหินเก่าคร่ำคร่า เดินไปเรื่อยๆ...เรื่อยๆ จนมาถึงท้ายตรอก
ในที่สุดก็ถึงเสียที

บ้านซึ่งมีเรือนสองหลังแยกออกไปทางซ้ายขวาจากเรือนหลักหลังน้อย
ด้านหลังกำแพงหินคือสถานที่ซ่อนตัวในค่ำคืนนี้ของนาง

ตัวบ้านถูกทิ้งมานานจนเก่าทรุดโทรม ได้ยินคนในเมืองเล่าว่าที่บริเวณ
นี้ป่ามรกต ลึบกว่าปีก่อนเจ้าของบ้านถูกป้ายสีความผิดและสิ้นใจใน
เรือนจำ วันที่ศพถูกส่งกลับมาบ้าน ผู้เป็นภรรยาผูกคอตายพร้อมกับลูก
บนเสาคานในห้องโถงเล็กๆ ตามสามีไปด้วย นับจากนั้นมาผู้คนก็พากัน
เล่าลือเป็นคั้งเป็นแควว่าบ้านหลังนี้มีผีมิได้หยุดเลย

มีผี...วิเศษยิ่ง

บนโลกใบนี้ของที่แปลกกว่าผีมีออกเยอะแยะ หากคนเหล่านั้นกลัวผี
ก็จะไม่ค้นหามาถึงที่นี่หรอก

ประตูไม้ถูกล่ามจากข้างในแต่ไม่ค่อยจะแน่นหนาเท่าใดนัก คล้ายกับ
ออกแรงเพียงเล็กน้อยก็ทำพังได้แล้ว ถึงจะเป็นเช่นนั้นนางก็ไม่กล้าใช้
แรงผลักเปิดอยู่ดี ด้วยกลัวว่าจะทำให้เกิดเสียงดังเกินไป

นางย่อตัวลงคลานไปตรงมุมกำแพงและซุกคองหิมะส่งเดช ผ่านไป
ครู่ใหญ่ถึงจะหาโพรงเล็กๆ โพรงหนึ่งพบ ขนาดของโพรงยังเล็กกว่าโพรง
สุนัขเสียอีก แต่ก็พอให้นางมุดเข้าไปได้

นางปลดท่อสัณหาระซึ่งผูกไว้ที่หลังออกโยนข้ามกำแพงเข้าไปก่อน
จากนั้นก็แนบตัวติดกับพื้น ทั้งคลาน ทั้งเบียด พยายามมุดสุดชีวิตใน
ค่ำคืนที่หิมะโปรยปราย นางมุดจนหน้าผากขาวดุจหิมะมีเชื้อขี้มึนพร้อมกับ

คิดอย่างเลื่อนราวว่าหลายปีที่ผ่านมาถูกบังคับให้เรียนรำรำ ฝึกร่างกาย กระตุกและเส้นเอ็นของนางจึงอ่อนกว่าคนทั่วไปถึงมีปัญญาตลอดตัวผ่านโพรง เล็กๆ นี้ไปได้...

อย่าคิดเรื่องพวกนั้น! ไม่...ไม่คิด... พี่นุษย์บอกให้นางหนีและยัง มอบเงินค่าเดินทางให้นางอีกด้วย นางต้องหนีไปไกลๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้อง สลัดหลุดจากทุกสิ่งทุกอย่างของทอสูคนธ์ฟ้าให้ได้!

ทันใดนั้นลมราตรีพัดเย็นเยือกขึ้นมา กลิ่นควาโลหิตโชยมา เข้าจมูก

เสียงอุทานของนางติดอยู่ในลำคอ ด้านหน้าตัวเสื้อถูกฝ่ามือใหญ่คว้าไว้ และยกขึ้นสูงโดยพลัน

ผี!

ที่เล่นเข้ามาในหัวนางมีเพียงคำคำนี้

ผีผู้ชายตรงหน้ามีผมยาวสีขาวเทาขาวราว คิ้วเจี๊ยบคมขมวดมุ่น สอง ตามีเปลวไฟกลุ่มเล็กๆ พวยพุ่ง ริมฝีปากที่แลดูตุตันจนเกือบจะ หยาบกระด้างเม้มแน่น ภายใต้แสงสลัว แสงเงาอิมคริมเคลื่อนสลับอยู่บน ใบหน้าเขา ส่งผลให้แววดานั้นแลดูน่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษ

"ทำอะไรนะ!" ผีผู้ชายขยับริมฝีปากบาง แววมกริบในดวงตาราวกับ จะพุ่งปลานออกมา

เป็นผีหรือว่าคนก็ไม่รู้ละ นางตื่นขี้ตื่นอยู่ภายใต้การเกาะกุมของนิ้ว ทั้งห้า นั้น กำปั้นเล็กๆ เทวียงสะปะสะปะไปที่ท้องของอีกฝ่าย

นางได้ยินเสียงสบดท่าหยาบคาย สองขาเพิ่งคิดได้ว่าน่าจะถีบเตะ น่องเขา ขณะตั้งท่าจะเพิ่มแรงทำลายล้างอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีเสียงบันป่วนอีกทีก็

ตั้งแหว่มาจากกำแพงเตี้ยๆ ด้านหลัง ในสายลมไม่เพียงมีกลิ่นควาโลहित
แต่ยังมีกลิ่นสบของสัตว์ร้ายกำจายมาอีกด้วย

เสียงสบด่าติดกันเป็นชุดดังมาต่อเนื่อง แม้จะเบา กระนั้นเนื้อหา
ก็อัดแน่นเต็มเปี่ยม

ตัวนางถูกโยนไปด้านข้างกะทันหัน เมื่อเหลือบสายตามองไป เงาของ
สัตว์ร้ายห้าหกตัวก็กระโดดข้ามกำแพงเข้ามาแล้ว

อะ...เขาเป็นผีจริง ๆ หรือ! มีแต่ผีเท่านั้นที่เคลื่อนไหวรวดเร็วฉับไว
เพียงนั้น...แต่ก็ไม่น่าใช่ หากเป็นผีจะมีขาหรือ ฝ่าเท้าลอยเอานี้ ไม่ต้องกรขา
แต่เขา...เขามีขา หาใช่ผี...

ขยาวาวของผู้ชายคนนั้นถีบเตะฉับไวติดต่อกัน สุนัขล่าสัตว์ที่ดูประหนึ่ง
สุนัขป่าหลายตัวถูกเตะศีรษะแตกจนตายโดยมิทันได้ส่งเสียงเห่า ตัวสุดท้าย
มีท่าที่อ่อนลงทันควัน ขณะที่มันกำลังจะอ้าปากเห่าเรียก เขาก็ดีดก้อนหิน
เล็กๆ ที่เก็บขึ้นจากพื้นเอาตามสะดวกออกไปอัดทะเล่าคอของสุนัขตัวใหญ่
มันส่งเสียงสะอึกแล้วล้มนอนกับพื้นลุกไม่ขึ้นอีก

"มีทั้งสิ้นกัตัว" เขาหันมาจ้องเด็กสาว

นางตื่นกลัว อ้าปากหากแต่พูดอะไรไม่ออก เบิกดวงตากลมโศกวิ้งๆ
กระทั้งนัยน์ตายังพลอยสั่นระริกไปด้วย จากนั้นนางก็ได้ยินตนเค้นเสียงอู้อี้
ออกไปว่า...

"...กะ...เก๊าตัว..." นางจำได้ว่าสุนัขดุร้ายที่เลี้ยงไว้ในคอกสุนัขของ
หอสุนัขพันธ์ฟ้ามีจำนวนเท่านี้แน่ๆ

นางเพิ่งบอกออกไป ผู้ชายคนนั้นก็กระโดดออกไปนอกบ้านทันที และ
สิ่งเดียวที่นางรับรู้ได้ก็คือผมสีขาวเทาที่สะบัดอยู่ด้านหลังของเขาดูราวกับ

ลำแสงเป็นกลุ่มๆ กลางม่านราตรี

ขณะทรุดนั่งอยู่บนพื้น หากนางฉลาดสักหน่อยก็ควรจจะรีบเสาะหา
ที่ซ่อนตัวแห่งใหม่เสีย แต่ก็จิตใจที่แข่งขาอ่อนโยนอย่างไม่เอาถ่าน

นางกุมมือเล็ก ไช้แว่นมือไว้ด้วยกัน รู้สึกคล้ายสัมผัสลูกของเป็ยก
เหนียวอะไร เมื่อหลุบตาลงมองดูด้วยความงงงันก็เพิ่งจะพบว่านิ้วและ
หลังมือเปื้อนโลหิต...มิใช่ของนางเพราะบนมือนางไม่มีบาดแผล แคบริเวณ
ข้อนิ้ววมเล็กน้ยจากการเหวี่ยงกำปั้นชกสะปะสะปะเมื่อครู่เท่านั้น...
เท่ากับว่าห้องของชายผู้นั้นมีบาดแผล นี้เขาถูกนางชกจนโลหิตซึมออกมา
อย่างนั้นหรือ

เขาหาใช่ผี แล้ว...จะเป็นคนดีหรือไม่

นางคิดฟุ้งซ่านก่อนจะเลื้อยไปเห็นซากสุนัขหลายตัวนั้น หัวใจเต้น
โครมคราม จึงรีบเบนสายตาไปทางอื่นโดยพลัน

ทว่าผ่านไปแค่ชั่ววินน้าชาสองด้วย เเงาร่างหนึ่งก็พลิกตัวข้ามกำแพง
เข้ามา ผู้ชายคนนั้นจากไปและย้อนกลับมา

เขาไม่เลื้อยแลนางสักแวน แต่กลับคว้าห่อสัมภาระที่นางโยนเข้ามา
ในบริเวณบ้านขึ้นมามีแล้วเดินเข้าไปในตัวบ้าน

"ท่าน..." นางปากคอแห้งผาก ต้องการให้เขาคืนห่อสัมภาระมา แต่
ชั่วขณะสั้นๆ นางปลุกความกล้าไม่ขึ้นจริงๆ

นางใช้ฝ่ามือยันพื้นตะกายขึ้นมาในสภาพทุลักทุเล นางไม่มีทางให้เดิน
ไม่มีที่ให้ไป ยังมีทันเข้าใจความคิดของตนเอง สองขาทั้งบังคับให้นาง
เดินตามผู้ชายคนนั้นเข้าไปในตัวบ้านเสียแล้ว

ภายในบ้านมืดสลัว นางคลำทางเดินไปเรื่อยๆ...กระทั่งมาถึงห้องที่

จุดตะเกียงน้ำมันเอาไว้

ม่านประตูซึ่งใช้ผ้าหนาๆ เย็บติดกันห้อยลงมาจรดพื้น นางเลิกมุมหนึ่ง ขึ้นนิดๆ ฝึเท้าลงเสเล็กน้อย แขนบร่างเล็กๆ อยู่ตรงข้างประตู ขณะสองตาคับจ้องบุรุษในห้องอย่างระแวงระวัง

ฝ่ายหลังกำลังรื้อค้นห่อสัมภาระของนางอย่างheimheimโดยไม่มองอะไรทั้งนั้น ตอนที่เขาค้นเจอขนมเปียะงาและแผ่นข้าวทอดดูหนึ่งดวงตาของเขาก็ลุกวาวแล้วคว่ำขนมเปียะงาเข้าปากอย่างรีบร้อนเต็มเปี่ยม มุมมามตะกะตะกลามราวกับมิได้กินอะไรมาหลายร้อยปีก็ไม่ปาน

"อยากเข้าก็เข้ามาสิ ข้าไม่กินเด็กหรอก" เขามีของกินเต็มปาก สองแก้มถูกยัดจนตู่ยบออกออกมาด้วยเสียงอู้อี้ เขานึกว่าเด็กคนนั้นฟังไม่เข้าใจ แต่วินาทีถัดมากลับได้เห็นนางขยับเข้ามาข้างโต๊ะ เดินเข้ามาภายในขอบเขตแสงสลัวของตะเกียงน้ำมันดวงเล็ก

เขายื่นขนมเปียะงาชิ้นหนึ่งให้นางอย่าง 'มีน้ำใจ'

"ถ้าไม่กินก็ไม่มีให้กิน..." วาจาขะงักไปพลัน แวดตาเขาลึกล้ำระคนดูต้นอิมคริมขณะจับจ้องใบหน้าที่อาบอยู่กลางแสงสลัว

เมื่อครู่ได้เห็นเพียงแค่ว่าแวบๆ ได้แสงจันทร์สลัวนอกบ้าน รู้สึกแต่ว่าดวงตาที่ได้รับความพร้นพรุ้งของนางสุกสว่างยิ่งยวด ร่างกายที่ถูกเขายกขึ้นก็เบาหวิวจนแทบไร้น้ำหนัก ทว่าชั่วขณะนี้เมื่อได้มองนางอีกครั้ง ถึงแม้แสงที่ตะเกียงน้ำมันส่องออกมาจะริบหรี่จนน่าเวทนา แต่กระนั้นก็พอที่จะส่องให้เห็นดวงหน้าของนางได้ชัดเจน

ดวงหน้ารูปไข่ของเด็กสาวไม่ใหญ่ไปกว่าฝ่ามือของเขาด้วยซ้ำ

หน้าผากของนางมีผมปกคลุม เรือนผมนุ่มสลวย คิ้วเรียวบาง

ขนตาองยาว อดกายพิงพิงห่างมละเอียด แต่ยั้งห่างชั้นกับคำว่า 'สะคราญ' อยู่ช่วงหนึ่ง อ้อ...ขอแค้นางหลุบตาลงอย่าให้ใครได้เห็นดวงตา นางก็คงไม่โดดเด่นชัดเจจนถึงเพียงนั้น ทว่าน่าเสียดายที่ดวงตาของนาง...ไร้เดียงสาแต่กลับผิดมหันต์ เพียงยกแพขนตาขึ้นก็แลดูชดช้อยขม้อยขม้าย ชุ่มฉ่ำแวววาว ความมีชีวิตชีวาไปรวมตัวอยู่ในดวงตาทั้งหมด เป็น 'หายนะล่มบ้านล่มเมือง' แน่แท้ สวรรค์น้อยถือกำเนิดมามีดวงตาใสกระจ่างตั้งธารน้ำในฤดูใบไม้ร่วงที่สามารถเอื้อนเอ่ยวาจาได้คู่หนึ่งเช่นนี้ ไม้รู้ควรร้องไห้หรือว่าหัวเราะดี

"หน้าตาอย่างเจ้า มีน้ำหอมสุคนธ์ฟ้าถึงส่งทั้งคนทั้งสุนัขออกค้นหาตัวเจ้าให้ควัก" เขาแค้นเสียงหัวเราะ ก่อนจะกักกระซอกขมขื่นใหญ่กินอย่างเอร็ดอร่อยอีกครั้ง "ผ่านไปอีกห้าหกปี รอผลไม้สุกงอม สุราบ่มจนได้ที่เมื่อไร หอมสุคนธ์ฟ้าจะต้องดันเจ้าออกเปิดตัวต่อสาธารณชน ให้เจ้าเป็นต้นเงินต้นทอง โทนเลยจะไม่ทำกำไรเป็นกอบเป็นกำ" น้ำเสียงเจือรอยขบขันขณะถามประชิดว่า "เจ้าคิดหนี...มันง่ายปานนั้นหรือไร"

ได้ยินดังนั้นหน้านางก็ซีดเผือด นางรับขมเปียะที่เขายื่นให้มาเงิบๆ ถือเอาไว้แต่ไม่ได้กิน ครุ่นใหญ่กว่าจะเค้นเสียงออกมาว่า "...ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้า...ข้าหนีออกมาจากหอมสุคนธ์ฟ้า"

เขาแสยะปากเผยฟันขาววิบสองแถว "ในเมืองแห่งนี้...หิม มิใช่สิเรื่องเล็กใหญ่ตลอดลุ่มน้ำตั้งแต่เหนือจรดใต้ นี้แค่สำรวจที่ทางสักหน่อย นานวันเข้าก็คุ้นเคยเองนั่นละ ตอนที่บิดาออกไปไล่สุนัข ได้เห็นนักเลงคุมหอพวคนั้น อีกอย่างบนกายเจ้ามีกลิ่นเหมือนกับกลิ่นแป้งผัดหน้าและกลิ่นกำยาน ตอนบิดาไปเยือนหอมสุคนธ์ฟ้าเคยได้กลิ่นอย่างนี้มาก่อน"

ดวงตาดำวาวพลันเบิกกว้าง ทั้งกลมทั้งสองข้างจ้ำจอนน่าตกใจ นางไม่รู้จักเก็บซ่อนความในใจสักนิดเดียว

"อะ...ท่านเคยไปเยือนหอสุคนธ์ฟ้าด้วยรี?"

"เคยไปเยือนแล้วอย่างไร" เขากัดแผ่นข้าวทอดตั้งกรูบกรอบ "แต่ปีดาแคไปแลกเปลี่ยนสินค้า ไม่มีเวลาว่างขลุกหาความสำราญที่นั่นหรอก"

...แลกเปลี่ยนสินค้า?

นางคล้ายเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจ พอเดาได้ราง ๆ ว่าที่เรียกว่า 'สินค้า' มันคือสิ่งใด หอสุคนธ์ฟ้ามักจะรับหญิงสาวจากข้างนอกเข้ามาใหม่เป็นระยะ ๆ บ้างก็ยอมรับชะตาอยู่ต่อแต่โดยดี บ้างก็หลบหนีแล้วหลบหนีอีก เมื่อถูกจับตัวได้ก็ไม่พ้นถูกโบยตีอย่างเจ็บแสบ...ที่แท้เขาทำการค้าพรรคนี้ร่วมมือกับหอสุคนธ์ฟ้าผลักดันหญิงสาวลงขุมนรกไปทีละคนเองนะรี หากเป็นเช่นนั้นจริง ยามที่เธอเอ่ยคำว่า 'แลกเปลี่ยนสินค้า' ดวงตาไยต้องเผยแววดุดันประหนึ่งรังเกียจเป็นที่สุดด้วยเล่า

นางถามเสียงกระซิบว่า "เพราะอะไรท่านถึงช่วยข้า"

"ข้าหาได้ช่วยเจ้า ข้าช่วยตนเองต่างหาก"

เขาคว่าผมสีขาวเทาเหวี่ยงไปหลังป่า ก่อนจะเอาแผ่นข้าวทอดชิ้นสุดท้ายยัดใส่ปาก

"บอกตามตรง สุนัขมันยังมีหัวใจดีและคุณธรรมยิ่งกว่ามนุษย์เสียอีก ฆ่าคนยังลงมือง่ายกว่าฆ่าสุนัขตัวหนึ่ง แต่สุนัขพวกนั้นหากไม่ฆ่าทิ้งเสียให้หมด จมูกมันใช้การได้ดีเยี่ยม เกิดมันนำทางให้พวกคนของหอสุคนธ์ฟ้าไล่ตามมาถึงนี้ได้จริง ๆ เจ้าก็จะถูกจับตัว หาใช่สุระของข้า แต่หากทำให้ร่องรอยของข้าพลอยถูกเปิดเผยไปด้วย นั่นก็จะมีได้การ"

"ท่านกำลังหลบหนีเหมือนกันหรือ"

วาจานี้ของนางเพียงถามไปเรื่อยเปื่อย แต่ครั้นเขาได้ยินกลับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันหน้าแดงก่ำ "หลบหนีอะไรกัน! เด็กอย่างเจ้าจะไปเข้าใจอะไร บิดามีได้หนี นี่เรียกสิ่งสมก้ำลึงสู้รบ ชุ่มรอโอกาสลงมือ รอวันไหนโอกาสมาถึงค่อยบุกตะลุยกลับไปฆ่าพวกมันไม่ให้เหลือแม้แต่เล็บ อูจจาอะบัสสาวะวาด ร้องคร่ำครวญเรียกหาฟ้าดิน!"

คำก็ 'บิดา' สองคำก็ 'บิดา' แท้จริงแล้วนอกจากผมสี่ขาเวทาทังสี่ระยะที่ไม่ค่อยปกติธรรมดาเท่าไรนั้น นางพบว่าเขาที่อยู่ตรงหน้าแม่ใบหน้าจะคร่ำครวญ แต่บริเวณหน้าผากและหางตากลับไร้ซึ่งรอยเหี่ยวย่น ได้จมูกที่โด่งเป็นสันมีปากที่กว้างเล็กน้อย คว้าเฉียบคมดังกระบี่ดำเข้มปานน้ำหมึก ขนตาเองก็ดูประหนึ่งน้ำหมึกเช่นกัน เมื่อกอประกบกันยื่นตาดำขลับที่ยามจับจ้องผู้คนดูดูเด่นเป็นพิเศษคุณั้น...เขาดูไม่แก่สักนิด เห็นอริมีปากและได้คงมีหนวดเพียงไม่กี่เส้น เขายังเป็นเด็กหนุ่มอยู่ชัด ๆ อย่างมากอายุก็ไม่เกินยี่สิบ

"เจ้ามองอะไรนะ มองว่าบิดาหน้าตาหล่อเหลาหรืออย่างไร!" เขาโวยวายเสียงต่ำอย่างมีน้ำใจ แต่พอมันโตะขึ้นมาก็รู้สึกที่ตนเองแสนจะไร้สาระ ไปจริงจังกับเด็กสาวคนหนึ่งทำไม จะโทษก็ต้องโทษดวงตาของนางคุณั้นที่ยามจ้องมองเจียบ ๆ คล้ายสามารถมองผู้คนทะลุปรุไปรั้อย่างไรอย่างนั้น น่าขงนัก! ถูกยั่วโมโหจนท้องร้องระงมขึ้นมากอีกแล้ว!

นางมิได้ตอบคำ คล้ายไม่เก็บอารมณ์ร้ายที่เกิดขึ้นของเขามาใส่ใจ

นางเพียงแต่ก้มล่าคอกวางเขียนลง แบ่งขนมเปี้ยะงาในมือเก็บขึ้นเล็ก ๆ ขนาดครึ่งฝ่ามือเอาไว้ แล้วเอาขึ้นที่ใหญ่ว่าขึ้นคืนให้เขา "...ข้ากินไม่หมด

หรรษา"

แววตาเขาจับจ้องนางอย่างลึกซึ้งครู่หนึ่งก่อนจะคว่ำขมมเป๊ะซะขึ้นใหญ่ไป อ้าปากกัดกินโดยไม่เกรงอกเกรงใจ

เขาเป็นเช่นกระต่ายเจ้าเล่ห์สามโพรง* หลบมาซ่อนตัวอยู่ในโพรงแห่งนี้ ขอบหนึ่งเพื่อหลีกเลี่ยงอันตราย ขอบสองเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ทำให้มิได้กินอาหารเป็นเรื่องเป็นราวมาสองวันเต็มๆ

การท่องเที่ยวในยุคทศวรรษก็เต็มไปด้วยภัยอันตรายอยู่แล้ว ยิ่งเมื่อเขายังเดินทางชั่วคราวด้วยงานมืด ซื่อขายสินค้าที่ลุ่มน้ำทั้งเหนือใต้ ในเมื่ออาชีพนี้เป็นงาน 'มืด' แหล่งสินค้าย่อมต้องไม่ธรรมดาแน่นอน ไม่สนว่าจะเป็นที่ขโมยมา ปล้นมา หรือโกงมา ทั้งคน สัตว์ นก หรือแมลงที่มีชีวิต หากเป็นที่ต้องการก็ต้องจัดหามาส่อง

การค้าที่ไม่ต้องใช้เงินทุนพรรคนี้ ลำพังแค่ซื้อมาขายไป กำไรจากการเป็นคนกลางก็เป็นกอบเป็นกำแล้ว ดังนั้นพวกที่จ้องจะขุมมือเบียบย่อมมีมากมาย หากเขาคิดจะหยัดเยียนอย่างมั่นคง ทำงานไปตามวิธีของตนเอง บนเส้นทางมุ่งสู่การเป็น 'ราชาแห่งลุ่มน้ำทั้งเหนือใต้' สายนี้ อุปสรรคกีดขวางที่ต้องกำจัดหากมีไม่ถึงสิบก่อน อย่างน้อยๆ ก็ต้องแปดเก้าก่อน

ที่ถูกเล่นงานในครั้งนั้นก็เพราะเขาประมาทไป

อันที่จริงหัวหน้าที่ใหญ่ระแวงเขามานาน ในที่สุดครั้งนี้ก็ลงมือส่งคนมาดักทำร้ายที่ริมแม่น้ำ

เขาจะยอมให้คนทำร้ายเล่นอย่างนี้นะหรือ

ยุคสมัยนี้คนเป็นหัวหน้าใหญ่กลับทำตัวไม่ยิ่งใหญ่ ในเมื่อคนเป็น

* กระต่ายเจ้าเล่ห์สามโพรง เป็นการอุปมาถึงคนเจ้าเล่ห์ที่มีซ่อนตัวหรือมีแผนการมากมาย

หัวหน้าไร่ซึ่งคุณธรรมก็อย่าโทษที่เขาร้ายตอบละ

สุภามิตว่าไว้ คนต่างปณิธานไม่อาจร่วมทางกันได้ วิธีการของอีกฝ่าย
ขวางหูขวางตาเขามานานแล้ว

เขายอมรับว่าตนขาดคุณธรรม แต่กระนั้นก็ยังมีคนที่ดีที่ต่ำกว่ามียิ่งกว่า
เขาเสียอีก งานลักพาตัวผู้หญิงหน้าตาสะสวยทั้งเด็กและแก่เหล่านั้นมา
ขายออกจะต่ำช้าเกินไปจริงๆ ให้เขาไปทำการค้าอุปถัมภ์พรรคนี้ไปอีก สาม
คำสั่ง... ไม่มีทาง!

สรุปก็คือรออาการบาดเจ็บของเขาหายดีเมื่อไร... ี่ๆ รอให้หายดี
เมื่อไรก็ถึงตาเขาแผลงฤทธิ์บ้างละนะ!

หลังจากกลืนขนมเปี้ยะงาครึ่งชิ้นสุดท้ายลงไปคำใหญ่จนหมด
สายตาก็ยังจับจ้องอยู่บนร่างเด็กสาวราวกับเหยี่ยวจ้องตะครุบเหยื่อไม่มี
ผิด "เจ้าแพะอะไร ชื่ออะไร" เขาดมน้ำเสียงกระโชกโฮกฮาก

นางที่กำลังก้มหน้าก้มตากัดขนมเปี้ยะอย่างเชื่องช้าจะงักงันก่อนจะ
เหลือบแพขนตาขึ้นมาช้าๆ

อะไรกัน... ใบหน้าเขาพลันร้อนวาบขึ้นมา เสียงหัวใจเต้นตึกตัก รู้สึก
อยากหลบเลี้ยงสายตาคับจ้องของนางหรือนี้!

น่าพิศวงงงงวย! พิสดารพันลึกโดยแท้! เขาป่วยไข้ไปแล้วหรือไร ก็แค่
ดวงตางดงามมีชีวิตชีวาคุณหนึ่ง จะหลบอะไรเล่า หากแน่จริง... หากแน่จริง
ก็จงให้ใบหน้าเขาทะลุเป็นรูสองรูเสียเลยสิ!

"อยากบอกก็บอก หากไม่บอก... ข้าก็จะเรียกเจ้าว่าอาจู้ อาฮั่ว อาหมา
อาแมวไปตามเรื่องละนะ!" น้ำเสียงของเขาหยาบกระด้างยิ่งกว่าเดิม

"จู้หว่า" จู้ๆ นางก็ตอบออกมาด้วยเสียงเล็กค่อย "ข้าแพะจวิน...

จวินจื๊วหา จวินที่เหมือนกับคำว่าสุภาพบุรุษจื๊วหา...ที่มีความหมายว่าแสงจันทร์
แสงเจิดจรัสของดวงจันทร์ นั่นคือ...คือชื่อที่บิดาตั้งให้ข้า" นางเม้มปากแล้ว
เม้มปากอีก ก่อนจะถามขึ้นเสียงเบาว่า "ท่านล่ะ?"

เพลิงโทสะยังเผาผลาญอยู่เต็มห้องเขา ชั่วขณะสั้น ๆ กลับเอ่ยวาจา
ไม่ออก และไม่รู้ว่าถูกสายฟ้าที่ไหนฟาดเอาด้วย

เขาสูดหายใจเข้าลึก เบ้าปาก แหวะโหดอำมหิตบนใบหน้ายังคงอยู่ แต่
กลับกล่าวว่า "สุภาพคิดว่าไว้ กินของใครก็ต้องไว้หน้าคนนั้น คินนี้ข้า
ทานขุนซู่กิ้นขนมเปี้ยะงากับแผ่นข้าวทอดของเจ้าจวินจื๊วหาไปถุงหนึ่ง
วันข้างหน้าหากข้าไม่ตายและได้ลืมตาอ้าปาก และเจ้าเองก็ยังคงอยู่ดีมีสุข
ทานขุนซู่จะตอบแทนเจ้าแน่"

ได้ยินชื่อแซ่ของเขา จวินจื๊วหาทักขยับริมฝีปากท่องไว้ในใจเสียๆ ครั้น
ได้ยินเขากล่าวว่าจะตอบแทน สีหน้านางก็ดูอึ้งงั้นขึ้นมาอย่างอดมิได้
"เมื่อครู่หากมิใช่ท่านออกหน้า สุขภาพท่านนั้น...พวกมัน...จะ...ข้า..." นางชะงัก
ไปเล็กน้อยก่อนจะสั่นศีรษะ คิ้วตายังมีรอยตระหนกพรันพรึง ก่อนจะ
กลืนน้ำลายแล้วกล่าวว่า "ขนมเปี้ยะงาและแผ่นข้าวทอดพวกนั้นพี่น้องช่วย
เป็นคนเตรียมให้ข้า นางบอกว่าเอาอาหารแห้งพกติดตัวไว้จะสะดวกกว่า"

"ที่แท้มีคนอื่นช่วยเจ้าหลบหนีหรือกริ" เขาแค้นเสียงเรียบๆ

"พี่น้องช่วยเป็นคนถือดาบเด่นของหอสุคนธ์ฟ้า ตอนข้าถูกขายนเข้า
หอสุคนธ์ฟ้าเมื่ออายุแปดขวบก็คอยติดตามปรนนิบัติอยู่ข้างกายนางมาตลอด
และ...และร่ำเรียนศิลปะต่างๆ พร้อมกับนางด้วย...ภายหลังท่านแม่ของ
หอสุคนธ์ฟ้ายังเชิญอาจารย์สอนดนตรีมาให้ข้าคนหนึ่ง ยังมีอาจารย์หญิง
ซึ่งสอนการรำรำอีกคนด้วย พี่น้องช่วยบอกว่าข้ายังมีโอกาสเลือก นางยุให้

ข้าหนี ช่วยจัดเตรียมเสบียงอาหารให้ข้า และยังมีมอบเศษเงินให้ข้าดูหนึ่ง เป็นค่าเดินทางด้วย นางบอกว่าข้าต้องหนีไปให้ไกลๆ อย่าหวนกลับไปอีก ตลอดไป หากหวนกลับไปก็จะเป็นแต่ความตายสถานเดียว พิณาศไป ชั่วชีวิต..."

"ความตายสถานเดียว...งั้นรี ฟังดูแล้วเพื่อนช่วยคนิกาดาวเด่นคนนั้น ของเจ้าช่างมีคุณธรรมเหลือเกินนะ!" ถ้อยคำเขาแฝงนัยประชดแดกดัน จวินจี้หวาดถามขึ้นอย่างอดมิได้ว่า "...ท่านหมายความว่าอย่างไร"

หานซุนซู่ฉิมมุกปาก "หากข้าเป็นเพื่อนช่วยคนนั้นของเจ้า ได้เห็น เด็กรับใช้ตัวน้อยที่ติดตามอยู่ข้างกายยิ่งโตก็ยิ่งสวยสะพรั่ง นับวันจะยิ่งน่ารักจับใจคน ไม่หวนวิตกอยู่ในใจนั้นสิแปลก"

นางหายใจกระชั้นขึ้นเล็กน้อย ดวงตาที่เบิกโตนิดๆ จับจ้องเขาโดยไม่แม้แต่จะกะพริบ พิมพ์ถามซ้ำว่า "หะ...ท่านหมายความว่าอย่างไร"

หานซุนซู่ฉิมเห็นพันขวาวับเรียงเป็นแนว เผยแววหัวรัยออกมา "ก็หมายความว่าเก็บเจ้าเอาไว้มิได้ยังไงละ! ชินให้เจ้าอยู่ต่อไป ไม่เกินห้าปีคนิกาดาวเด่นของหอสุคนธ์ฟ้าเป็นได้เปลี่ยนคนแน่แท้ ก็เลยสั่งเจ้าว่าอย่าหันหลังกลับไปตลอดกาล เจ้าดูสิ แค่นี้ก็ขับไล่เจ้าไปได้อย่างง่ายดายแล้วมิใช่หรือ ไม่เพียงรักษาตำแหน่งคนิกาดาวเด่นของตนเอาไว้ได้ ยังทำให้เจ้าซาบซึ้งบุญคุณไปทั้งชาติด้วย เป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยนที่ดีเพียงใด"

ภายใต้แสงตะเกียงดวงน้อย มีแต่ความเงิบงันชั่วขณะ

กลับปากนางเผยออกนิดๆ แต่กลับเอ่ยวาจาไม่ออกคล้ายโมโหโง่ไส สายตายังคงจับจ้องแน่วหนึ่ง ทว่านัยน์ตากลับไหวระริกกรางๆ

โกรธแล้วรี หานซุนซู่ฉิมๆ สันจุมุกพลางยักไหล่ขณะทำสีหน้าไม่ใส่ใจ

"แน่นอนว่าข้าอาจคิดมากไปเองก็ได้ คนอย่างข้าจิตใจคับแคบ เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัว นั่นเป็นสันดานที่มีมาแต่เกิด ไม่มียารักษา ที...หากเจ้าฟังแล้วไม่พอใจก็ถือว่าวาจาของข้าเป็นการผายลมเสียก็ได้ ปู่ดเดียวก็ผ่านไปแล้ว อย่าเก็บเอามาใส่ใจเลย"

ดวงหน้าของสาวน้อยยังคงขาวเผือดดุจหิมะ...ชาวจนจนเจียนจะโปร่งใสอยู่รอมร่อ

ผ่านไปครู่ใหญ่จวินจี้หว่าเพ็งจะเอ่ยวาจาออกมาได้อย่างยากลำบาก ในน้ำเสียงเจือรอยมีทิวี่ "พี่น้อย...ไม่เป็นอย่างที่ท่านพูดหรอก...นาง...นางไม่เป็นเช่นที่ท่านคิดหรอก..."

หวนซุนชู่ไม่รู้จริงๆ ว่าตนโดนอาคมสำนักไหนถึงได้ 'ข่มเหง' เด็กสาวตัวน้อยได้!

สิ่งที่เขากล่าวเป็นความจริงเสียยิ่งกว่าจริง เขาสงสัยอย่างนั้นจริงๆ แต่ความจริงบางอย่างไม่อาจพูด...ไม่เหมาะจะพูด พูดออกมาตั้งแต่จะทำให้เสียหน้าใจ...ทำร้ายผู้คน เขารู้แจ้งแก่ใจดี แต่จิตใจชั่วร้ายกลับเป็นใหญ่ อยากเข้าแห้วคู่สักครั้ง

นี่มันจำเป็นรี

ไยต้องทำเช่นนี้ด้วย

เมื่อเห็นดวงหน้าเล็กของเด็กสาวแทบจะไร้สีโลหิต ในใจเขาก็เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดซึ่ซนนานๆ จะมีสักครั้งขึ้นมา มันช่าง...บ้าโดยแท้!

เดิมเขาก็หาใช่บุคคลที่จะสวดมนต์กินเจอยู่แล้ว มีอะไรให้รู้สึกผิดกัน!

เขาขบขรามกรอด เบนสายตาหนีไปโดยที่ไม่แสดงอาการใดๆ ไม่มองนางอีก

"ไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ ข้ามิได้บอกเสียหน่อยว่านางจะต้องเป็นอย่างนั้น" เขาเดินท้อสัณหาระเล็ๆ ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะไปทางนาง แล้วผุดลุกขึ้น "นอน ๆ ๆ! พอท้องอืดข้าก็อยากนอน ไม่ว่างจะสนใจใครทั้งนั้น ส่วนพวกเรา ก็ปล่อยไปตามชะตาฟ้าลิขิตเถอะ!" เขาทำที่ตะโกนโหวกเหวก ออกมาอย่างเสแสร้ง วินาทีถัดมาก็ทิ้งตัวนอนลงบนเตียงไปตรงๆ แม้แต่ รองเท้าหุ้มข้อยังคร้านจะถอด เขาพลิกตัวเข้าด้านในเตียงหันหลังให้นาง เด็กสาวนั่งนิ่งไม่ส่งเสียง เขาหลับตาลง หากหัวใจทั้งดวงกลับเขavn อยู่กลางอากาศอย่างน่าพิศวง ยากจะข่มตาหลับลงได้

ผ่านไปนาน ช่างหลังเขาเพิ่งมีเสียงดังขึ้น

นางขยับตัวดังสวบสาบ น่าจะหอบท้อสัณหาระของนางขึ้นมาจัด

หวนหวนซู่ผลอเสียงหูฟังโดยไม่รู้ตัว ความนึกคิดค่อยๆ มีตีบขึ้นเรื่อยๆ สติรับรู้มุกมัวขึ้นทุกที คิดอย่างเลื่อนรางว่าบ้านเล็กๆ หลังนี้ยังมีห้อง อีกสองห้อง เขายึดครองห้องที่สะอาดที่สุดไว้แล้ว ไม่รู้ว่าอีกประเดี่ยวนาง จะเลือกนอนห้องไหน แต่หากออกไปจากห้องนี้บริเวณอื่น ๆ ล้วนมีดสนิท สวาน้อยกลัวความมืดหรือไม่นะ

ระหว่างที่เขาคิดฟุ้งซ่านเรื่อยเปื่อย ความเหนื่อยเฟื่อยรุนแรงพลัน จู่โจมเข้าใส่ระลอกแล้วระลอกเล่า

ด้วยเหตุนี้ความนึกคิดของเขาจึงถูกม้วนหอบเข้าสู่ห้วงเหวลึกไว้กัน ร่วงดิ่งลงไปโดยปราศจากการเตือนล่วงหน้า...

จวินจี้หวามีได้ไปไหนทั้งนั้น เพียงแต่กอดท้อสัณหาระขดตัวอยู่ตรง มุมห้อง

ตรงมุมห้องมีเก้าอี้หัก ๆ วางอยู่หลายตัว และมีผ้าม่านที่ขาดวินจนุ่น ทะลักออกมาอยู่ก่อนหนึ่ง นางขดตัวงอ เรื่องราวมากมายอัดแน่นอยู่เต็ม หัวใจ กระทั่งผล็อยหลับไปเมื่อไรนางเองก็จำมิได้

ไม่รู้หลับไปตั้งแต่เมื่อไรและไม่รู้ว่าตื่นเพราะอะไร ตอนที่นางตื่น ขึ้นมามีแสงส่องลอดเข้ามาจากนอกห้องราว ๆ ฟ้ายังไม่สว่าง

ตะเกียงน้ำมันดวงเล็กบนโต๊ะมอดดับไปนานแล้ว นางข่มก้นอาการหนาวสั่น ภูโหล่บางเบา ๆ นึกว่าตื่นตื่นเพราะความหนาว แต่กลับได้ยินเสียงชอบกลดั่งแว่วมาจากบนเตียงคล้ายเสียงละเมอแต่ก็คล้ายเสียงจริงด้วย ดังอู้ ๆ อี้ ๆ ฟังมิได้ศัพท์

นางลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ ฝืนเท้าหลังเส อืดออดอยู่ชั่วครู่จึงค่อยขยับเข้าไปข้างเตียง

"หะ...หานขุนซู่?"

คนที่อยู่บนเตียงไม่เพียงไม่ลืมตา สองคิ้วยังขมวดเป็นปมอีกด้วย ท่ามกลางความมืด อดคาพยพั้งห้ำแลดูบิดเบี้ยวเล็กน้อย

นางสังเกตเห็นผ้าพันแผลตรงท้องเขา แม้จะหนาชั้นหนึ่งแต่โลหิตยังคงซึมออกมาเป็นวงใหญ่ ดูท่าจะบาดเจ็บสาหัสอาการ

นางนึกได้ว่าเมื่อคืนตนยังซ้ำเติมบาดแผลเขาไปด้วย!

ถึงแม้ห่มดและลูกเตะของนางจะดูดีแค่ทำทาง แต่กระนั้นก็ยังซ้ำเติมจนบาดแผลเขาสาหัสยิ่งขึ้น นับประสาอะไรกับภายหลังเขายังยุ่งวุ่นกับการต่อกรกับสุนัขดุร้ายหลายตัวอีก...ทำให้บาดเจ็บถึงเพียงนี้ มีหน้าซ้ำยังเสียโลหิตไปมาก เมื่อคืนเขาค้นห่อผ้าของนางฉกฉวยอาหารไปกิน พร้อมทั้งสนทนาเรื่อยเปื่อยกับนาง ตลอดเวลานั้นหน้าตาอึมอึมยั่วเย้า ใคร

ก็มองไม่ออกว่าร่างกายเขามีบาดแผลสาหัส

ข้างเป็นคนที่อดทนอะไรเช่นนั้น...

นางขบริมฝีปาก ยื่นมือไปแตะหน้าผากกว้างของเขาย่างอดมิได้
มิใช่เหมือนที่คิดไว้ หน้าผากเขาร้อนลวกจนน่าตกใจ!

นางย้ายสายตาลงด้านล่าง เหลือบไปเห็นว่าในسابเสื้อที่คล้ายอ้าออก
ของเขามีผ้าพันไว้ หัวใจพลันสะท้านเฮือก มีทันคิดอะไรก็เลิกسابเสื้อ
ด้านหน้าของเขาเปิดออกมองให้ชัดๆ อย่างใจกล้า พบผิวหนาๆ ที่ชุ่ม
ไปด้วยโลหิตเช่นกัน

เขา...เขาประสบพบเจอเหตุการณ์อะไรมากันแน่

การไล่ฆ่าในยุทธภพหรือถูกตามล่าจนต้องมาหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี้ไม่ใช่
ฉับพลันความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อคนร่วมชะตาเดียวกันก็เติบโตขึ้น
ในห้องหัวใจของนาง

นางมองออกว่าเขามีไข้คนดีอะไร แต่ก็ไม่นับว่าเลว อย่างน้อยกับนาง
ที่อ่อนแอเพราะบางกว่าเขามากเขาก็ไม่ข่มเหงทารุณไปอีกชั้น กระทั่ง
ท้องหิวต้องการแย่งอาหารก็ยังไม่ลืมหือไว้ให้นางส่วนหนึ่ง หากจะกล่าว
จริงๆ...ก็แค่ปากร้ายไปบ้างเท่านั้น...นางจำคำวิพากษ์วิจารณ์ที่เขามีต่อพี่
อินชู่ยี่ได้ แค่นี้ถึงหัวใจก็หดหู่ ไร้สุดหายใจเข้าลึกๆ แอบสะสาง
ความคิดเงิบๆ

"ทานชุนชู่..." นางลองขานเรียก แต่กลับเรียกไม่ตื่น

ขณะที่นางกำลังรวบรวมسابเสื้อด้านหน้าของเขาเข้าหากันและทำท่า
จะลุกขึ้นยืน ฝ่ามือใหญ่ร้อนรุ่มข้างหนึ่งก็ยึดข้อมือนางไว้ แรงเกาะกุมนั้น
เยาะเย้ยมาก ทำให้นางเจ็บจนอดขมวดคิ้วเร็วและเม้มปากเนียนแน่นๆ มิได้

เขาดิ้นแล้ว!

...ไม่ เขามีได้ตื่นจริงๆ เพียงแค่ลิ้มตาขึ้นมา นัยน์ตาแข็งกร้าวดู
เลื่อนลอย

เขายึดข้อมือนางไว้แน่น กระซากร่างนางเข้าไปใกล้ๆ อย่างโหดเหี้ยม
ร่างนางล้มไปข้างหน้า หัวใจจะกดถูกบาดแผลตรงหน้าอกและท้อง
ของเขา

"เจ้า...เจ้า..." เขาหรีด่า สองคิ้วคดดำเป็นที่สุด พร้อมกับพยายาม
แยกแยะ ลมหายใจร้อนแผดเผาเป่ารดผิวหน้านางเป็นระลอก ขณะที่นิ้ว
ทั้งห้าจับนางไว้แน่น

จวินจี้หวาดตื่นขั้ตขึ้นด้วยความตื่นตระหนกอยู่หลายที เมื่อพบว่าตื่น
อย่างไร้ก็ไม่หลุด นางก็เลิกดิ้นให้รู้แล้วรู้รอด จิตใจค่อยๆ กลับมาสงบ
มันคงขึ้น นางจึงตรงเข้าไปในดวงตาของเขาแล้วเอ่ยน้ำเสียงสงบหนักแน่น
ว่า "ข้าคือจวินจี้หวา"

พอแจ้งชื่อแล้วนางก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงแค่มองสบตากับเขา
ใบหน้าของทั้งคู่อยู่ใกล้กันมาก ใกล้ขนาดปลายจมูกของเขาจวนเจียน
จะสัมผัสสูกปลายจมูกงอนรันของนางอยู่รอมร่อ

"จวิน...จี้หวา..."

เขาพึมพำเสียงแหบพร่าตามคำบอกของนาง ที่แท้เจ้านางได้หรือไม่
กันแน่ นี่ไม่อาจรู้ได้

ผ่านไปครู่หนึ่ง เขากะดกริมฝีปากขึ้นอย่างขำร้าย กระทั่งยามสติ
เลอะเลื่อนยังจะแตกดับตกถางคนอยู่นั้น...

"พี่อินชู่ย่คณิกาดาวเด่นของเจ้าเจตนา...นางเจตนาจะไล่เจ้าไป เจ้า

มันใจแท้ๆ อะไรๆ ก็ไม่รู้...อะ...มีคนใจมกกว่าเจ้าอีกไหมนี่..." พอพิมพ์พัล
เสรีจันนี้มือทั้งห้าของเขาก็คลายออก แขนตกลง

จวินจีหาวรีบหัดมือเล็กคืนมานวดข้อมือแผ่วเบา

คนและเรื่องมากมายมองเห็นได้ปรุโปร่ง ขณะเดียวกันก็น่าพิศวงจนยาก
เข้าใจด้วย นางงง ๆ ววย ๆ ไม่รู้เรื่องรู้ราว อยากจะเชื่อแต่ก็ไม่กล้าเชื่อ

นางนั่งมองใบหน้าแดงโรยแรงที่หลุบแพขนตาสองข้างลงอีกครั้งอยู่
ข้างเตียงไปเสียบๆ ในหัวใจดวงน้อยมีก้อนหินที่มองไม่เห็นกดทับ

มีเงาร่างเล็กๆ ผลุบโผล่อยู่ในห้อง

เงาร่างนั้นประเดี๋ยวก็อยู่ตรงมุมห้อง ประเดี๋ยวก็อยู่ข้างโต๊ะ อีกประเดี๋ยว
ก็อ้อมมาอยู่หน้าเตียงของเขา

ผีเท้าของคนคนนั้นเบาและประเปรียว หากใจจงใจผ่นน้ำหนักให้เบา
แต่คล้ายเคยชินกับการเดินเห็นเช่นนั้น

มือของคนคนนั้นเล็กอย่างยิ่ง และยังมีเงือกกลิ่นหอมอ่อนจาง ยามนาง
ขยับมาใกล้ๆ มักโน้มตัวลงมาแตะวัดความร้อนตรงหน้าผากเขาอย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน

ที่หน้าขังก็คือมือเล็กข้างนั้นยังตบแก้มเขาอีกด้วย!

เพียะๆๆ! เพียะๆๆ! ใจทั้งมือซ้ายและขวา แแรงมือไม่นับว่าเบา
ไม่ต่างจากการตบหน้าเท่าใดนัก...รันทาที่ตายชัดๆ! ตบตอนไหนไม่ตบ
บังอาจฉวยโอกาสตอนเขาเจ็บไข้สะบัดฝ่ามือตบเขา ดูซิว่าเขาจะหักกรงเล็บ
ของมันได้หรือไม่!

เพลิงโทสะพวยพุ่ง เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พยายามใช้แรงที่เหลืออยู่

เพียงน้อยนิดลึ้มตาขึ้น เปลือกตาผืนเปิดเป็นร่องแคบ ๆ สองช่อง พอขยับปาก
ตั้งท่าจะด่า ยาน้ำอุ่นระอุชนิด ๆ ก็กรอกลงมาขมตั้งแต่ลำคอไปจนถึงในท้อง

เขาถูกรรอกยา กรรอกอีก ๆ ลงไป สุดท้ายยทรมาทรรกรรมเสียจนเขาเหงื่อ
แตกพลั้กท่วมตัว เมื่อเหงื่อถูกขับออกมาในกายก็สลายขึ้นมาก ร่างกายประหนึ่ง
ถูกยกขึ้นสุดปลายเมฆ ผ่อนคลายเบาสบาย

กล้าตบเขา กรรอกยาเขา...อืม ช่างเถอะ นอนอ้อมก่อนค่อยว่ากัน รอ
บิดาตื่นเมื่อไรค่อยหาตัวคนมาคิดบัญชี!

เขاهرรีตา จับจ้องเงาร่างผอมซูบซึ่งนั่งอยู่ข้างเตียง ดวงหน้านางซีดขาว
องคาพยพพรา่เลื่อน...ในที่สุดเขาก็หลับตาลงอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก ก่อน
จะหลับลึก ในหัวมีความสงสัยอย่างหนึ่งวาบเข้ามา...

สาวน้อยคนนั้น...นางไปเอายาน้ำที่ขมเหลือทนขามันนั้นมาจากไหนกัน

สองวันที่ผ่านมา จวินจีหวาคเล่า 'บ้านผีสิง' ซึ่งอยู่ที่ท้ายตรอกหลังนี้
จนทะลุปรุโปร่ง

'บ้านผีสิง' หาได้แก่ผีทั้งเท่าที่นางคิดไว้ เพียงแค่เครื่องเรือนล้วนถูกฝุ่นจับ
หนาเตอะ ตามมุมห้องมีหยากไย่อยู่มากมายนับไม่ถ้วน โต๊ะเก้าอี้ที่ลึ้มคว่ำหรือไม่
ก็พังเสียหายนอนอยู่บนพื้น มองเดิน ๆ ดูกระระกะระกะและสกปรก แท้จริงแล้ว
เสาคานของบ้านยังคงแข็งแรงทนทานยิ่ง กระดาษกรุหน้าต่างขาดเสียหายหลาย
แห่ง แต่ไม่ยากแก่การซ่อมแซมเท่าใด สถานที่แห่งนี้หากเก็บกวาดทำความสะอาด
ให้ดี ๆ ยังพักอาศัยได้ ยิ่งเมื่อนางพบว่านอกห้องครัวด้านหลังบ้านมีบ่อน้ำอยู่บ่อ
หนึ่ง ขนาดบ่อไม่ใหญ่นัก แต่น้ำหวานสดชื่นพาคให้นางตื่นตื่นดีใจสุดประมาณ

มีน้ำทุกอย่างก็ราบรื่น ซ้ำยังง่ายต่อการดูแลคนเจ็บด้วย

บาดแผลบนร่างของห่านขุนซุนซุนางไม่กล้าแตะต้องสัมผัสห่า ทำได้เพียงพยายามคิดหาวิธีทำให้ความร้อนในร่างเขาลดลง

นางใช้น้ำสะอาดเช็ดหน้าเช็ดตาให้เขา ช่วยเขาเปลี่ยนผ้าบนหน้าผากอยู่เนือง ๆ ตักน้ำในบ่อมาดื่ม ปลุกเขาขึ้นมาดื่มน้ำตามเวลา หากเขาดื่มน้ำไม่ลง นางก็หมุนศีรษะและหลังเขาให้สูง ๆ หากจำเป็นต้องกรอกก็ต้องกรอกลงไปให้ได้ แม้แต่ยากก็กรอกด้วย...กล่าวถึงยา นึกไม่ถึงว่าเทียบยาที่นางนำติดตัวหามาด้วยปึกนั้นจะได้ใช้กับเขาเป็นคนแรก

สองวันที่ผ่านมาเสียงสงบอย่างยิ่งราวกับเป็นช่วงเวลาที่เงียบสงบที่สุดเท่าที่นางจำความได้

ทั้งที่สถานตั้งอยู่กลางเมืองแต่กลับเงียบสงบเยี่ยงชนบท เสียงร้องรำทำเพลงอีกทีก็ครึกครื้นทุกค่ำคืนและชีวิตฟังเพื่อชวนให้ลุ่มหลงมัวเมาในหอสุนทรพิหารราวกับเป็นเรื่องเมื่อชาติปางก่อน นางถึงขนาดคิดว่าตนเองสามารถหลบซ่อนอยู่ที่นั่นไปชั่วชีวิตโดยไม่ต้องสนใจใครและไม่ต้องไปที่ไหนทั้งนั้น ใช้ชีวิตน้อย ๆ ไปอย่างสงบ ทำเรื่องที่ควรทำไปเงียบ ๆ

ตอนที่ห่านขุนซุนได้สติขึ้นมาจริงๆ ตะวันเหม็นตี้ยามบ่ายกำลังให้ความอบอุ่นแก่พื้นหิมะบาง ๆ ในลานบ้าน

เขาดันผ้าห่มออกและลุกขึ้นนั่ง บิดขี้เกียจแรง ๆ แต่เพราะเคลื่อนไหวแรงไปทำให้กระเทือนถึงปากแผล เขาแสบปากยิ่งฟันพลางสบดออกมา แต่ยังคงขมกลืนความเจ็บปวดยัดเส้นสาย บิดร่างกายจนกระดูกสันหลังส่งเสียงดังกร๊อบ ๆ

นอนมาสองวัน บางคราหลับสนิท บางคราก็ครึ่งหลับครึ่งตื่น เพราะที่นี้ที่เขายังไม่เจ็บหนักขนาดปลดทุกข์ด้วยตนเองมิได้ ทว่าเมื่อเขาก้าวเท้า

เขาโหวงลงจากเตียง เด็กสาวคนนั้นก็ตามมาด้วย นางยังตามติดไปตลอดทาง จนถึงสุขาอีกต่างหาก รวากับภักแล้วว่าเขาจะล้มคะมำเข้าไปในหลุมส้วม ไม่มีผิด

สุขาหลังนั้นมิได้ใช้งานบ่อยนัก อันที่จริงกลิ่นไม่แรงเท่าไร แต่ผนัง และประตูเก่าๆ ผุพังแตกเป็นรู ทีๆ อายุยังน้อยก็ชอบจ๋ามองเสียแล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าถูกนางจ๋ามองไปกี่มากน้อย ยังเป็นเด็กเป็นเล็กแท้ๆ ไม่อาย บ้างหรือไร เห็นเขาเป็นทารกตัวกะเปี้ยกเรอะ...เออละๆ ต่อให้เป็นลม เป็นแล้งไปจริงๆ เขาก็รู้จักล้มมาข้างนอกทรอกน่า ไหนเลยจะคะมำเข้าไปในหลุมส้วมได้

เขาลูบๆ แฉงออกก่อนจะกดลงไปเบาๆ อีกครั้ง เขามิได้เจ็บแผล แต่... แปลกแฮะ

รู้สึกชอบกลยังงใจอยู่ แต่ก็บอกไม่ถูก

ถ้าจะให้พูดจริงๆ ก็คือ...เขาโตจนป่านนี้ยังไม่เคยถูกใครคอยดูแล มาก่อนเลย

เส้นทางในยุทธภพเขายังมีทันรู้ตัวก็ทะเล่ทะล่าเข้ามาเสียแล้ว พลัน ที่ก้าวเข้ามาแล้วก็ไม่อาจหันหลังกลับได้อีก ถึงแม้นตนจะเลือกมิได้ แต่กลับ กระโจนลงไปคลุกคลีเยี่ยงปลากระดี่ได้น้ำ

แม้จะใช้ชีวิตอย่างมีบุญคุณต้องทดแทน มีแค่นต้องชำระไปวันๆ ความลำบากยากเข็ญที่สมควรได้รับก็เคยได้รับมาไม่น้อย เพียงแต่ชีวิตเขามัน เน่าเฟะ เน่าเฟะจนไม่เหลือจิตวิญญาณแล้ว ทั้งชีวิตเขาล้มรสความลำบาก เสมือนหนึ่งยาบำรุงกำลัง เคยได้ลิ้มลองการถูกดูแลอย่างห่วงใยเอาใจใส่ พรรคนี้ที่ไหน

มีหน้าซ้ำอีกฝ่ายเป็นเด็กที่ยังไม่ได้โตเต็มวัยอีกต่างหาก!

เขาหันเหสายตาไปเห็น 'ริงน้อย' ยุ่งๆ บนพื้น ทั้งที่มีห้องอื่นอีกแต่ก็เก็บกวาดทำความสะอาดเล็กน้อยก็นอนได้แล้ว นางไม่ไปนอนบนเตียงแต่กลับยอมซุกตัวอยู่ตรงมุมห้องเพราะอะไรกัน เพราะกลัวว่าบ้านหลังนี้มีผีจริงๆ นะหรือ หรือจะ...กลัวเขาไปสูจากกลางดึก หากไม่มีนางตามไปด้วยจะเกิดเรื่องขึ้น?

ไหนมาพบเจอเด็กสาวเช่นนางได้ล่ะ

ทำเอาเขาขบคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจ ออกข้างซ้ายเดี๋ยวหุดเกร็งเดี๋ยวผ่นคล้าย เครียดตั้งจนทรมาน

ทรมานอย่างไม่มีสาเหตุ...

จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นช้าๆ เลิกม่านออก

เขาเดินออกไปจากห้อง ก้าวออกนอกประตูเรือน ยืนอยู่หน้าชายคา มองหาเงาร่างผอมบางนั้นโดยไม่รู้ตัว

เขาพบนางที่ลานเล็กๆ หน้าบ้าน

ขณะจ้องมองแผ่นหลังแบบบางของนาง เขาก็นิ่งงันไป สองคิ้วมวดมุ่นอย่างห้ามไม่อยู่...

นาง...นางทำอะไรอยู่ล่ะ

จวินจี้หวาคูกเข่าก้มหน้าประนมมืออยู่บนพื้นหิมะบางๆ แทะเท้ากางมีจอบเหล็กเล็กๆ ที่ไม่รู้หาเจอจากที่ไหนวางอยู่เล่มหนึ่ง ตรงหน้านางเรียงรายไปด้วยศพสุนัขห้าหกตัวที่ถูกเขาเล่นงานตายเมื่อหลายคืนก่อน เป็นเพราะอากาศหนาวจัด ศพสุนัขจึงยังไม่เน่าเหม็น เกล็ดหิมะปกคลุมตามขนจับตัวเป็นน้ำแข็ง

ห่านขุ่นซู่มีความมุงนงสงสัยอัดแน่นเต็มท้อง เดินอ้อมไปข้างกายนาง
เงียบเขียบ

เห็นนางหลับตา หน้าตาดูจริงใจ ปากเล็กยังพิมพ์ไม่หยุด กำลัง...
สวดมนต์ให้สุนัขที่ตายไปไม่กี่ตัวนั้นอยู่หรือไร!

ครอโยยาบ

เจ้าดวงใจ

'บ้านผีสิง' ทัชชระยง

คือที่ที่ดนนขบขณึบดนนเอดึมาพบกัน
จวินจันวาร... เด็ดกนญบถวณึบขบขณึบจากนขอดนิกน
ส่วนขนานสุนขุ... กึขบขณึบจากผู้มาตพวว่าเอนจวิธ
ช่วงเวลาวเฝกัวันเอนบ้านรับระนช่วงที่บอบเฝนบร่าดีเผลเว
ก่อเกิดเอนความสพพณึบระนช่วง
นากกึเฝนเวิธวิธความพวิใจ

จวินจันวารูวเอนกพ่ายมเฝชดเนดี
กระนึบกเฝมเอดเอนจะขบขณึบกันเฝเฝเฝ
เอนเอนที่บเฝดเฝนพานบกวบพายนขอดนิกน
เอน... นานสพดการรูวเอนนเฝเฝนเฝนทวกัน
อบขนานสุนขุคือการดเฝนขบขณึบ!

ดเฝนทูตบักขบอบเอนทว 'อนข่านเฝนเฝเฝเฝเฝ'
คือเอนเฝนเฝเฝเฝเฝเฝเฝเฝเฝเฝเฝเฝเฝ
พพนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝ
ดเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝ
เฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝ

Jamsai Customer Care
ดูเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝนเฝ
เฝน. 0-2840-4800
www.jamsai.com

พกกวเฝน

ISBN 978-616-06-0913-0

9 786160 609130

ราคา 159 บาท